

Béta Verzió

🎃 Szakmai gyakorlat

🎃 Regélőtanulás

🎃 Termeszeliárás

🎃 Hírsoft

🎃 Osbyda

🎃 Novella: Az iskola

🎃 A kulisszák mögött

🎃 GT 2009

🎃 Schönerz Qpa

Tisztelt Olvasók!

Először van alkalmam ilyesféle beköszönőt írni, mint ez, így ígérem, sutára fog sikerülni.

A mostani szám megjelenését sok munka és sok ember segítette. Meg kell köszönnöm nekik, hogy lehetővé tették az újbóli megjelenést, mint ahogy az előző főszerkesztőknek is meg kell köszönnöm, hogy előkészítették számomra a terepet.

A jövőben igyekezni fogunk rendszeresebb megjelenést elérni és többet foglalkozni az iskolai élet bemutatásával. Tervezzük a rendszeres programajánlók és programbeszámolóik leközlését, illetve olyan cikkeket, melyek érdekesek lehetnek a kar hallgatói számára.

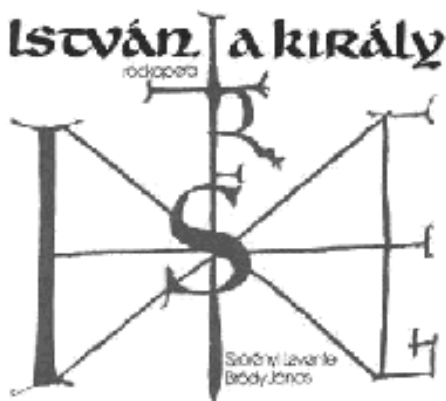
Reméljük, hogy egy tényleg minőségi kari újságot adhatunk át nektek.

Jó szórakozást!

Troll

Színházlátogatás

December 10-én 19 órára az István, a király rockoperára szerveznek lekes hallgatók lelkes közönséget, hogy vizsgaidőszak előtt még egy kis kultúrában lehessen része a hallgatóságnak. Jegyeket a HK-ban lehet venni a készlet erejéig.

Béta Verzió

A BMF NIK hallgatói lapja

Kiadja:
BMF NIK HÖK

Felelős kiadó:
Kálóczy Péter

Főszerkesztő:
Tóth Dénes (Troll)

Tördelő:
Nagy Gábor Attila (Atis)

Korrektor:
Cseri Eszter (Canahari)

Címlap:
Horváth Viktor (csivi)

NIK HÖK

NIK HÖK tisztújítás

2010. január elsejei hatállyal a NIK HÖK tisztségviselőket újraválasztják vagy újakat választanak. A választás november 23-án lesz, amin akár te is indulhatsz. Ha nem is indulsz, az ÉF-edet rábeszélheted, hogy a neked szimpatikus jelöltre szavazzon.

Train4Business Windows Presentation Foundation

Ingyenes előadás november 13-14-én BME K épületben.
<http://devportal.hu/content/Train4BusinessWPF.aspx>

Win The Web

Idén is megrendezésre kerül a Win The Web 24 órás programozói verseny, melynek célja megtalálni Magyarország legjobb webfejlesztő csapatát. A háromfős csapatoknak egy nagy és három kis feladatot kell megoldaniuk Microsoft technológiák felhasználásával november 28-29-én.

<http://devportal.hu/content/wtw.aspx>

A billentyűzetet hergelik:

Dávid Bettina (Betti)
Füredi Dávid (D@ve)
Horváth Viktor (csivi)
Incze Gáspár (Sicambria)
Lukács Ádám József (LAJ)
Nagy Gábor Attila (Atis)
Papp Zsolt (Smiley)
Tóth Dávid (Tádé)
Tóth Dénes (Troll)

Nyomdai munkálatok:
D-Plus

Szerkesztőség:
beta@nik.hu

Web:
<http://beta.nikhok.hu>

Airsoft
0011

GT2009
0100

Sch Qpa
0101

Nyelvtanulás
0111

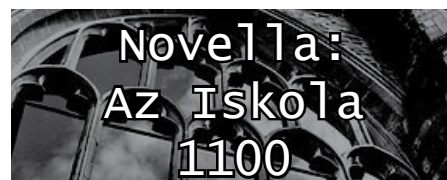

Természet-
járás
1000

Szakmai
gyakorlat
1001

A kulisszák
mögül
1011

Airsoft

Csöppet gondolkodóba estem, hogy is vezessem fel ezt a remek sportot, hogy valós képet kapjatok. Sokan arra asszociálnak a név hallatán vagy egy-egy kép láttán, hogy „na nézd már, a sok hülye agresszív gyerek lövöldözik egymásra”. Ez a megközelítés meglehetősen messze áll a valóságtól... vagyis túlnyomó részben :) Egy röpké áttekintést engedélyezek magamnak, hisz az alapoknál kell kezdeni. A részletes infókat majd inkább neten keressétek (wiki, google), de adok egy linket is lejjebb.

Az airsoft története a neten összeszedett infók és az eddig hallottak alapján Japánban gyökerezik, megjelenése valamikor a '70-es évekre tehető. Az ottani szigorú szabályok miatt éles fegyverekkel nem lehetett gyakorlatozni, ezért fejlesztették ki ezeket a légfegyvereket. Itt hadd szögezzem le, hogy airsoft!=paintball.

Festékgolyók helyett ebben a játékban kicsi, hat - ritkábban nyolc - milliméter átmérőjű **műanyag** (nem, Vépistike, nem játszunk csapágygolyókkal) lövedékeket használunk. Ennek a következménye, hogy ez egy valódi fairplay játék, hisz a találatokat be kell vallani, mivel nincs maradandó nyomuk a ruhán. A bőr egy más téma. Szintén ellentétben a paintballal, az airsoft - vagy softair - fegyverek valamely valódi, esetleg filmbeli fegyverek replikái. A shotguntól a Desert Eagle-ig, egészen az M60-as géppuskáig minden van. Több típusuk létezik, ezek az AEG (Automatic Electronic Gun), a springes (kézi erővel felhúzendó) és a gázos (CO₂ vagy O₂). Mindnek van előnye, hátránya, de az általában általunk játszott CQB-hez (Close Quarters Battle), vagyis épületharchoz elég egy springes shoti.

A minimális felszereléshez a fegyveren kívül mindenképp kötelező legalább a szemet védő szemüveg, de ajánlott a maszk vagy arcvédő, sál, kesztyű. A terepintá sem kötelező. Láttam már kertész nadrágban, sísakban, shotgunnal rohángáló zombivadász rednecket éppúgy, mint II. világháborús komplett brit ejtőernyős katonát. A hangulat a lényeg. Igen, igen tudom, tök jó, de biztos drága. Don't panic. Egy kezdő felszerelés, amiben van egy szemüveg - ami nem a tecsós napiszemcsi, mert annak a szemeddel egyetemben mondhatás búcsút -, egy olcsó, de jól használható fegyver, egy öltözet ruha már 20-30 ezer forint közt beszerezhető. Ebből még lehet lefele tornászni valamennyit, felfele pedig határ a csillagos ég. A lövedék is olcsó, kijön olyan 50 fillérré s/kb. Nem említettem eddig, de természetesen csak az játszhatja a játékot, aki már legálisan ihat is, vagy anyu, apu engedi neki.

Remélem, már kialakult egy pozitív kép bennetek, és lüktet az „énisénisénisénisénis” érzés a gyomro-

tokban. Hadd meséljek akkor egy kicsit egy nemrégiben megrendezett versenyről, amin az iskolánk is szerepelt, nem is akárhogyan.

A ZMNE kezdeményezésében, október 10-én, egy szentendrei pályán, eredetileg 6-7 főiskola, egyetem részvételével került sor a rendezvényre. Miért eredetileg? Számomra abszolúte nem meglepő, a főszervezőnek viszont meglehetősen boszszantó módon, a meghívott BMF, BME, ELTE, SOTE, RTF,... intézmények közül csupán mi és a rendőrtisztai képviseltette magát, igaz, ők is csupán fél csapattal. Nem volt mit tenni, az anyaintézmény készségesen kiállított (kivezényelt!) három és fél csapatot a helyszínre. A vizsgák előtti „ugye ez csak vicc” röhögés fogott el minket, mikor ezzel szembesültünk. Bevallom, szívtam a fogam, mikor az egyenruhás osztagokat nézegettem mellettünk a pályán, de nem tojtunk be, ez van, ezt kell szeretni, rajtuk is ugyanúgy „fog” a golyó, gondoltuk. Az eligazításnál már határozottan magabiztosak voltunk,

fotó: Banko

hisz lerítt róluk, hogy a többség életében nem játszott még ilyet. Mellékesen megjegyzem, hogy - ha jól tudom - a harmadéves zrinyiseknek a tantervükben szerepel az airsoft.

Elindultunk az épületbejárásra, és mint hozzáértő stratégák kezdtük szövegetni a terveket, alkalmazva a tanult behatolási technikákat és taktikai mozgásokat. A csöppet romos, hosszúkás épület két végén volt a kezdő zóna, nem egészen közepén pedig az emeletre vezető lépcső. Aki előbb felér, az nyer, ez szinte egyértelmű volt. A felső ablakból kiszedni az embereket szinte lehetetlennek látszott, és ez később be is bizonyosodott.

Mivel nem mi kezdtük a köröket, volt időnk átbeszélni a dolgokat. Gyorsan elrendeztük magunkat tűzcsoporthoz és tűzpárokra. A 15 emberből, akikkel mentünk, csupán 7-8 játszott már eddig együtt, ennek ellenére gyorsan ment a dolog. A terv egyszerű, a start után sprint, és egy tűzcsoporthoz megcélozza a lépcsőt, míg a többi fedezi, illetve védi a kezdőzónához vezető részt. Kis izgalom, nagy levegők. Vége lett az előző meccsnek, és mi felvettük az AK-kat. *Csak játék, nem először csinálom*, gondoltam, de azért ideges voltam. Hát most mit mondjak, csúnyára sikeredett,

a hivatások gyorsabban mozogtak, mi meg beálltunk védekezni. Az emelet az övék lett, és igazi fair play módra a kezdőpontra visszatérő „halottakat” fragelték (akárhányszor újra lehetett éledni, időkorlátra ment a játék). Kicsit le-döbbenve, vérző fejjel fejeztem be az első kört. A kezdőpontnál aztán az egyik szervező - a legnormálisabb - közölte, hogy ne nagyon csodálkozzunk, mert ebben a zrinyis csapatban már jópár emberkének helye van a KMZ-ben (Különleges Művelési Zászlóalj). Nem írom le, mit gondoltunk, de pont azt. OK, kicsit újraszerveztük magunkat, taktika jó, csak vannak hibák. Második körben már flottul ment minden, eltekintve az ellenség köreiben fellelhető terminátoroktól (szleng, nem fog rajta a golyó, nem vallja be). Csöppet felpaprikáztam magam, de nem gond, *mi rendesen játszunk*. Nyertünk. Még két meccs van, de nekem egyre fogy a békétűrésem. A többiek csodálkoztak, csitítottak, még sosem láttak idegesnek. Troll látott, ő csak röhögött.

Következő körben a másik helyről indultunk, azt a meccset is vittük. Az utolsó körnél a szervezők elkövettek egy kis hibát, közölték az aktuális pontállást. Lényegében az volt a döntő, és a zrinyisek jobban álltak. Hát persze, hogy beasták magukat, alig-alig dugták ki a fejüket, hogy valami célpontot adjanak, miközben az érinthetetlen pályabírók kecses eleganciával suhantak keresztül a tűzvonalban újabb szitkokat csalogatva ki tőlem. Vegyes érzelmekkel álltam fel a kör végét jelző duda hallatán. *Ötlet jó, a kivitelezés pocskék*, mondtam magamnak, idézve a kancellárt a Sűsűből.

10 perccel később már kicsit átértékelve a dolgot álltam az eredményhirdetésnél. Lemostunk 3 csapat hivatásos katonát, és szoros meccsben lettünk csak másodikak. Akkor beugrott egy kérdés: ez jó, vagy aggódnom kéne?

Most, közel a lapzártához, visszagondolva, teljesen pozitív az élmény. Egész nap játszottunk, tapasztalatokat szereztünk, és egész jól szerepeltünk. Csak erősödött bennem, hogy ez egy marha jó játék! Aki kipróbálná, jöjjenek fel nyugodtan a <http://hok.banki.hu> fórumára és keressék a BAK (Bánki Airsoft Kör) topicot, amiben sok infót is találhatnak magáról a sportról is. Nagyjából kéthetente szerdán járunk játszani, és az újaknak van kölcsonfegyver is, hogy ne kelljen egyszerre költségekre verniük magukat.

Csivi

- Apu, veszel nekem egy high-tech, 3G-s, USB-s, Bluetooth-os, 12 megás hard diszkkal és integrált fotókamerával felszerelt mobiltelefont, amivel mp3-at, pdf-et és java utilitiest lehet letölteni?

- Édes fiam, nem tudnál te is csak drogozni, mint mindenki más?

GT2009 szervezői szemmel

Rohanás. Mindenki rohan. Kij a csapatahoz, ki a színpad mögé. Érkezik a gólyák a vetélkedőre, érkeznek a rókák a kellekkel. Még minden káosz. Mindenki tudja a dolgát, mégse áll össze a munka. Egyszer csak megszólal a zene. Huh, gondolom magamban, legalább már táncolnak, ha akarnak. És akarnak. Örület!

A Műsorvezető Intézet, a Hangosítástechnikai Intézet, a programosok, a gólyák, minden és mindenki a helyén! Kezdjük!

A szívem a torkomban dobog. Izzadok. Most vagy soha. Most kiderül. Feladat feladat után, köztük buli. Kitisztul a kép, s egyszerre minden a helyére kerül. Pár perc alatt mindenki megtanul átlátni a káosz! Hihetetlen. A színpadon Richo, Harci Robi és Umcsi hergeli a közönséget. A zsűri az asztalon ropja, a gólyák mintha évek óta nem buliztak volna. Mintha egyszerre kitört volna mindenből a féktelen energia, melyet kár megpróbálni befogni. A FA.10 készen, Szilveszterre vár. Várhat. Szilveszter a színpadnál zenél. Ahol a

fotó: Csasza

közönség, ott a DJ. Hirtelen előkerül Peti és Sanyi. Egymásra nézünk, s a megkönynyebbülés sóhaja egyszerre tör ki belőlünk: Igen, működik!

Működik! De még hogy. Beindult a gépezet. 100 fős stáb, 220 gólya. Megállíthatatlanul robog a buli. Valamikor hajnali öt körül érhet véget.

Gyorsan jön a reggel. Fél hat. A KVS és az éjszakai takarítóbrigád nyúzott arc-cal várja: merre induljunk?! „Pálinkás jó reggelt!”, hangzik az első lányház szobájában az üvöltés. Fáradt, nyúzott arcok mindenfele. Van, akitől alig félórása köszöntünk el a FA.10-nél. Richo mint rutinos ébresztő egyből mászik. „Richo vagy

a szesz?!”, hallatszik hátulról. Szegény Richo, mindenki a szeszt választja. De nem kell csüggedni, még van 3 ház! Az udvaron kóbor gólyákkal találkozunk! Reggeli torna! Richo fáradhatatlan. Honnan van ereje minderre? A kis gólyakülönítmény végez a tornával. Kifáradva, de boldogan térnek nyugovóra: már csak két óra reggeli!

A délelőtt a Kari HÖK és a Kar bemutatkozásával telik. Számomra végre egy kis pihenés. Két óra alvás után készülődés a strandra. Ebéd közben, kedves gólyáink élménybeszámolóit hallgatva megállapítom: kemény fejtágítás történt délelőtt. Néhányan fáradtságra panaszkodnak. Még nem is sejtik, hogy a java csak most jön! :)

Az előző esti esőterv-megbeszélés alapján, felcserélve két programot, délután irány a strand. Ebéd után már gyülekeznek is a gólyák. Minden rendben. Vagy mégsem? Miénk a medence, vagy csak a fele? Ebéd utáni stressz, de a gólyák láthatóan kipihenten, várakozással telve várják, mi lesz velük a vízben.

Hatalmas csobbanás! Mindenki a vízbe ugrik! Szilveszter rendületlen keveri a feladatokhoz illő zenéket, míg a két műsorvezető, Zeusz és Wolfy Richo – az állandó hangulatkeltő – kíséretében szövegel. Minden a helyén. Félve várom az egyik feladatot: vizes póló. De nem, minden rendben.

Mindenki ismeri az illemt, mindenki ismeri a határokat. Gyönyörű idomok, vadító táncok. A strandolás végén irány vissza a táborba, vár a nap java! Készüljete: Idegletés!

Az este beköszöntével a színpad előtt tumbol a gólyasereg! Aki még él, ropja a táncot. A színpadon az állandó hangulatfelelősök biztosítják, hogy még aki fárad, az is táncra perdüljön. Lassan besötétedik. A csapatok egymásnak feszülnek. A feladatok győztesei a csapatindulójuk és nevük skandalásával indulnak a sötétségbe. Egymás után mindenki elindul. Csend köszönt a táborra. A távolból gólyák üvöltése hangzik. Jól érzik magukat. Átfut egy gondolat: pihenni kéne. De nem lehet...

fotó: Csasza

CB-n jön az üzenet. Megérkezett a Retro School Band. Semmi gond. Mindenki tudja a dolgát. De hova tűntek a programosok? Elmentek túrázni. Míg a FA.10-ben a zenekar hangol, a színpadnál felkészülünk az első gólyacsapat visszaérkezésére.

Lassan erősödő skandalásra lesz figyelmes az ember. Közeledik az első csapat. Túléltek? Igen, mindenki megvan! :) A színpadnál Djordjo és Umcsy énekelte a csapatot. Élménybeszámolót kérnek, míg a Csillagban leolvassom a menetleveleket. Sok érdekességre számítottam, de a gólyák testén randomra elhelyezett számsorok színes kavalkádjára nem.

A koncert végeztével DJ Laca a megszokott retro partyt szolgáltatja. Akinek még maradt ereje, tumbol a FA.10-ben. Szerencsére sokan vannak. Mint egy zsák rogyok az ágyamba, ez számomra még nem a lazítás este.

Reggel van. Esik. Már csak ez kellett. Szabad program. Az FHÖK bemutatkozását elmossa az eső. Sanyival mi történt? Hogy sikerült lekoccolnia a betont az éjjel? :) Rögtönzött kupaktanács. A döntés: irány a varroda. Ebéd után gyors készülődést és egyeztetést követően a csapatok felsorakoznak. Szilveszter és a Műsorvezető Intézet mindent megtesz a jó hangulatért. A csapatok extázisban. A feladatokra nincs is idő. Mindenki bulizni akar, pedig még csak 2 óra. Hihetetlen a pörgés. Közben az eső eláll. Megtarthatjuk a Rallyt. Kint készülődnek is. Aki még nem élt át Rallyt, nem is tudhatja, milyen is egy igazán vizes-ragacsos-színes futam. Mindenkinek jut a rücsökből.

Az ég kegyes velünk. Az esti végső vetélkedőt ismét a színpadnál tarthatjuk. Elfogytak a kellek. A varrodai vetélkedőnél elhasználtunk sok esti kelleket a nagy rögtönzésekben. Gond egy szál se, irány a bolt. Amíg Sanyi a kellek után rohan, mi a meglévőkből kezdjük a vetélkedőt. Kicsit több buli kell, Sanyinak időre van szüksége. A hangulat a tetőfokán, mindenki érzi, most bele kell adni apait-anyait.

fotó: Csasza

fotó: Császa

A vetélkedő végeztével, míg a KVS vetít és Szilveszter mixeli a zenét, mi összesítjük a pontszámokat. Hihetetlen szoros a befutó. A Digólya nyert. Tűzijáték. Nem csak a győztesnek. Áhítással figyel mindenki. Irány a buli, a végső buli. Mindenki táncol. Az utolsó erőartalékok, az utolsó nagy buli a GT-ben. Ekkor már a szervezők és én is megtehetjük, hogy kibulizzuk magunkat.

Reggel mindenki csomagol. A buli végeztével ösztönözzük a gólyákat a pakolásra és a tábor elhagyására. A megfáradt gólyákat szinte lehetetlen már motiválni. Délre viszont mindenki elhagyja a táborát. Már csak páran vagyunk a romok eltakarítására. Sietnünk kell, a következő turnus, a KVK-RKK GT szervezői hamarosan megérkeznek.

Ha megkérdezi bárki, miért érdemes HÖK-ösnek lenni, a válasz: ha jól csinálsz valamit, több száz boldog embert látsz magad körül. Ezért érdemes dolgozni.

Visszatekintve két hónap távlatából, rengeteg emberrel, régi és új hallgatóval, szervezővel beszélgetve megerősítést nyert: az elmúlt 10 év egyik legsikeresebb gólyatáborát hagytuk magunk mögött.

Mindez természetesen nem sikerülhetett volna a hihetetlenül motivált és bulizni vágyó gólyák és a mindig lelkes szervezői garda nélkül.

Ezúton is köszönet mindenkinek,

LAJ
NIK GT főszervező

BMF a BME rendezvényén, avagy a Sch Qpa 2009

A történet 2008-ban kezdődött, amikor egy meglepő meghívást kapott a BMF a Műegyetem Schönherz Kupájára. Rengeteg jó ötlet született az indulásra vonatkozóan, csak mire a megvalósítási fázisba ért a dolog, elfogytak mögüle az emberek, és annyiban is maradt a szervezkedés. 2009-ben viszont régi és új hallgatók lelkes tábora újra elővette az ötletet, felkereste a Qpa-rendezőköt, és indulási engedélyt kért, melyet meg is kapott. Szeptember közepétől beindult a gépezet. Megszületett a BMF ALLSTARS.

fotó: Nagy Gábor Attila

Mi is az a Schönherz Kupa (Sch Qpa)? Nem más, mint a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki és Informatikai Kara Schönherz Zoltán Kollégiumának egyhetes, tudományos, szakmai és főként szórakoztató rendezvénye, melyet idén 38. alkalommal rendeztek meg. A rendezvény nagyságáról csak annyit, hogy a helyszín, a kollégium felújítását követően, az Egyetemisták Parkjába került. A megmérettetésen 53 csapat indult el, a BME-VIK és más BME-karok, az ELTE, a SOTE és idén először a BMF részvételével. A rendezvény nem egy helyben zajlik, naponta új és újabb feladatokkal terhelik a versenyzőket. A teljesség igénye nélkül: IQpa, városi nap, vidéki nap, Casanova Bál, hajítás stb...

De engedjétek meg, hogy a bevezetés után magáról a csapatról beszéljek. Az alap gondolat egy olyan kis (30-40 fős), lelkes csapat összehozása volt, mely karoktól függetlenül a KIN Kupák veteránjait hozza össze, hogy ezzel is jobban megismerhessük egymást, közös tapasztalatokat, élményeket szerezzünk, melyeket később a KIN-en is kamatoztathatunk. A kis csapat végül odáig fejlődött, hogy messze a legnagyobb létszámú csapattal (180 fő) sikerült megjelenünk a Qpán. A KIN-es veteránok mellett megjelent a friss generáció is. Elsős hallgatóink előtt le a kalappal, gyorsan felvették a kellő ritmust. :)

Az eredmény magáért beszél. Első indulásra, tapasztalatok hiányával küszködve 53 csapatból a 9. helyen végeztünk, melyet jövőre javítani szeretnénk. Ami a helyezésnél is fontosabb, hogy a két intézmény közötti szakadék fölé sikerült hidat verni, megismerni kicsit jobban egymás hagyományait, kapcsolatokat teremteni.

Ha érdekel a csapat, a Qpa, látogassatok el a blogunkra, ahol élménybeszámoló, helyszíni jelentések, fényképek és a csapat indulója vár titeket:

<http://bmfallstars.blogspot.com/>

Abdul legyen veletek!

LAJ

fotó: Apeh

Örömteli, hogy a BMF összes kara képviseltette magát a csapatban, és még örömtelibb, hogy egy közös célért félre tudják tenni a kari sérelmeket, hogy megszűnnek az ellentétek, és csak egy dolog vezérel mindenkit: megmutatni a Bölcsész Mérnök Egyetemistáknak (BME), hogy kik a „fasza gyerekek”.

fotó: Kringon

Véleményezd a cikket és a cikkíró weben: <http://beta.nikhok.hu>

Ósbuda nyomában

Dr. Lánszki Imre ökológus, egyetemi tanár közel egy évtizede keresi, kutatja Ósbuda várát Budakalászon. A kezdetekről és a legújabb kutatási eredményekről is kérdeztem őt.

Először is köszönöm, hogy elfogadta a felkérést. Honnan jött az ötlet, hogy Ósbuda várát esetleg Budakalászon kell keresni?

Az egész egy szokványos gombászkodásnak indult, ennek most összel lesz 10 éve. Ezen a helyen soha ászolt nem jártam, egy bozotos, köves hegyoldalra kell gondolni. A hegy tetején egy nagyobb fenyves található, ahol – mint kiderült – sok gombát lehet találni. Feltűnt viszont egy furcsaság: épület- és falmaradványok, szabályos faragott kövek sokaságát lehetett szétszórtan látni. Találtam továbbá egy víznyerő helyet a hegytetőn, illetve a növényzet is szabályosan kirajzolt egy körív alakú belső udvart. Még aznap este felhívtam Balczó András, régi sporttársamat és egy debreceni ismerősömet, hogy tudnak-e egy a közelben található várról, történelmi emlékről. Több könyvet ajánlottak nekem, így jutottam el Bradák Károly Fehérvár – Fehér Folt című könyvéhez is. Néhány héttel a felfedezés után bent jártam a polgármesteri hivatalban, ahol észrevettem a falon egy, a területről készült infravörös felvételt. Felfedeztem a képen azt az alakzatot, amit Bradák a könyvében kritika tárgyává tesz. Ez az 1685-ös olasz katonai vázlatrajz nem azonosítható a mai Székesfehérvárral. Ezzel eddig nem tudtak mit kezdeni, de a megfelelő környezetben most hirtelen értelmet nyert. Innentől kezdve tudatosan kezdtem el feldolgozni a forrásokat, korabeli metszeteket. Visszatérve az infravörös felvételre, azon jól kirajzolódik a törökök által újjáépített vár, amely formájában eltérő a magyarok által épített váraktól.

Milyen forrásokra lehet támaszkodni a kutatás során?

Anonymus Gesta Hungarorum című műve meglepő pontossággal írja le a történeteket, a földrajzi nevek a mai napig nyomon követhetőek. Számos más krónikánk is tartalmaz utalásokat Ósbuda helyére, jelenleg több száz korabeli metszet, dokumentum, illetve a témával foglalkozó könyv áll a rendelkezésemre. Ez olyan nagy mennyiségű irodalom, amelynek csak az átolvasásához több mint egy év szükséges.

Több történész elveti Anonymus munkásságát, szerintük nem lehet hiteles forrásnak elfogadni.

Ezek a vádak nem újkeletűek. Már a Habsburgok is megpróbálták hiteltelentíteni Anonymus munkásságát, ahogyan a magyarság történelmét is. Mérhetetlen károkat okoztak ilyen szempontból, ami jóval többet ártott, mint a váraink felrobbantása. Az megérthető, hogy akik évtizedek óta Székesfehérváron keresik a királysírokat, azokat nem lehet egyik napról a másikra meggyőzni. A fiatal kutatókra komoly felelősség hárul, hogy ne vessenek el valamit rögtön, csak mert nem egyezik a „hivatalos” állásponttal.

Anonymus nemcsak a várat, hanem a vár alatti fensíkon lévő kolostort is említi.

Egészen pontosan Alba Ecclesia, azaz Fehéregyháza romjairól van szó, amit Szent István király építtetett a bolgár hadjáratból befolyó pénzekből. A fordulat a kutatásban négy évvel ezelőtt következett be, amikor egy barlangászcsapat csatlakozott a kutatáshoz. A régészeti engedélyek hiánya erősen korlátozta a lehetőségeket, de így is sikerült feltárni egy vízmosást, illetve az onnan kiinduló kúrtóket, alagutakat. A krónikások szerint Ósbuda alatt egy járónapnyi alagútrendszer található, ahol a török szultán még látta nagy királyaink sírhelyeit. Ezeket a katakombákat radarral vizsgáltuk, már több tíz méter hosszúságban be tudtuk mérni az irányukat. A rovásírásos kövektől elkezdve középkori ágyúgolyón át pénztermékig már sok minden került itt elő. Meg kell említeni még a hegyoldalon talált, valószínűleg áldozati oltárként vagy temetkezési helyként szolgáló, igen érdekes alakú sziklát is.

Elképzelték, hogy Ósbuda és Fehéregyháza azonosítása esetén Árpád vezér sírhelye is a közelben található?

A Magyarok Világszövetségében 2005-ben elhangzott előadásom után feltették nekem ezt a kérdést, hogy gondoltam-e arra, hogy a sírhelynek is a közelben kell lennie. Ezek után egyik barátommal felmentünk a hegyre május közepén, iszonyú esőben a Barát-patak völgyében. Ismét Anonymusra hagyatkozom, amikor azt írja, hogy Árpád sírja a kömederben folyó patak forrása felett van. Ott úgy éreztem, hogy valami rendkívülit találtam. Ez a hely régen bánya volt, most az a turistaút kerül meg, ami a Nagy-Kevélyre vezet föl. Tavaly került a kezembe Györfly György nyolckötetes könyve, az Árpád-kori Magyarország történeti földrajza. A hatodik kötetben leírja, hogy Árpád fejedelmet a Fehéregyháza fölötti hegyoldalba, egy bányába temették. Ez azért is döbbenetes, mert ő Anonymuson kívül egy 1212-es levéltári adatra is hivatkozik, amely szintén bányának nevezi a temetkezési helyet.

Ha még azt is megemlíthetjük, hogy a trójai háború menekültjeinek egy része itt élt közel 3000 éve, az-

tán továbbvonultak nyugatra és megalapították Párizst, akkor olvasóink biztos számúznak minket a mesék világába.

Pedig attól még igaz. A trójai történések az emberiség történetében egy nagyon nagy változást idéztek elő, gyakorlatilag a szkíta birodalom hanyatlása is ettől az időszaktól számítható. Budakalász és környéke a hévízforrások miatt már a kora bronzkor óta lakott, azóta rengeteg nép megfordult itt az évezredek folyamán. A római limes északi határvonala is itt húzódott a Duna-parton, ennek a feltárása még szintén várat magára.

Egy világhírű olasz nyelvészrel, Mario Alineivel készült interjút láttam nemrégiben, amiben az etruszk-magyar rokonságot feltételező elméletéről beszélt. Elképzelték-e az, hogy a hun-magyar kontinuitás sokkal régebbre nyúlik vissza, mint azt bárki is gondolta? Alinei a magyar rovásírás segítségével fejtett meg etruszk vázákon található feliratokat, amik még jóval Krisztus születése előtt keletkeztek. Elmélete szerint nem az etruszkok, hanem a latinok voltak Itália őslakosai, és az etruszk népek közelebbi kapcsolatba is kerültek a magyar ősökkel a vándorlásaik során.

Nagyon érdekes ez az elmélet, szerintem Alineinek igaz van. Ajelképrendszereknek óriási jelentősége van a népek történetében, hogy mit tartott meg a hagyomány és mit adtak tovább az ősök. Ugy gondolom, hogy azért fontos az, amit csinálunk, mert végre valós kép alakulhat ki a múlttól. A múltunk ismerete nélkül pedig egyetlen lépést sem tehetünk a jövő felé. A kutatásomban nagyon sok ember munkájára támaszkodom. Én is egy leszek ebben a sorban, majd valaki az én munkámat is fel fogja dolgozni. De az biztos, hogy az ökológia révén a kutatás egy olyan új módszerét találtam meg, amit eddig kevesen használtak. Ezek olyan természettudományos tények, amiket nem lehet csak úgy lesöpörni az asztalról.

Augusztus 20. és 23. között kerül megrendezésre Budakalász várossá avatásának ünnepségsorozata. Ennek kapcsán kapott-e felkérést a kutatási eredmények ismertetésére?

Igen, a faluházban fogok tartani egy előadást, ahol bemutatok több olyan metszetet, amiegértelmezően azonosítható a területre. Lesz egy helyszíni bejárás is, ott, ahol nemrégiben egy debreceni régész segítségével kibontottuk a bástyafalat a vár alapjánál. Reméljük, hogy hamarosan rendelkezésre fog állni az az összeg, ami lehetővé teszi a régészeti engedélyek megszerzését egy nagyszabású feltárás elkezdéséhez.

Reméljük, így lesz, a további kutatáshoz pedig sok szerencsét kívánok.

Köszönöm, s üdvözlöm a Budapesti Műszaki Főiskola hallgatóit. Ha tehetik, tegyenek egy kirándulást a helyszínre, vagy a Pilisbe, hiszen ez egy nagy múltú, évezredek óta szakrális szellemiségű, gyönyörű vidék.

Köszönöm az interjút!

A Fehérvár–Fehér Folt Alapítvány honlapja: www.osbuda.hu

Nyelvtanulás oksan

Még yáron ért a sokk, de máig sem sikerült igazán kihevernem, hogy komoly szervezetek komoly problémának tartanak ennyire komolytalanul hátráltató dolgokat, amik komoly újságokban és nyilatkozatban komolyan napvilágot látnak...

„Sérti az egyenlő bánásmód elvét, ha »nyelvvizsga papír« hiánya miatt nem adják ki gyermekeinknek a felső-oktatási végzettséget igazoló oklevelet”*

Ez a számomra agresszívnek ható kijelentés az MSZOE (Magyar Szülők Országos Egyesülete) honlapján látott napvilágot. Én a Népszabadság egyik nyári számában szembesültem vele hírként, egy tökéletesnek induló, napsütéses reggelen. Egyrészt nem értem, hogy miért okoz ez hirtelen problémát, mikor már évek óta ez a gyakorlat. Másrészt azt sem értem, hogy a szülők miért érzik úgy, hogy nekik a csemetéik tudatlanságáért kell küzdeniük, és nem az ismereteik szélesítéséért. Számomra érthetetlen az ok. Naiv hozzáállásom eredményeként nem is merem feltételezni, hogy netalántán a gyermekek irdatlan lustasága, esetleg a szülők diplomás gyerek utáni vágyálma tehet minderről.

„Megkülönböztetés a **hallgató anyagi helyzete alapján**, amikor hátrányos helyzetbe kerülnek azok a hallgatók, akik nem tudják ki fizetni a ma már több tízezer ezer forintba kerülő nyelvtanfolyamokat.”*

A cikkem igazi témája tulajdonképpen eme kijelentés hatására született gondolatok folyamánya. Vagyis az ingyenes nyelvtanulási lehetőségek. Kapásból eszembe jut legalább 2 lehetőség, ami az anyagilag nem túlságosan eleresztett lelkes tanuló által elérhető. Az egyik a nyelvviskolák által mostanában oly kedvelt „ingyen nyelvtanfolyam szórólapozásért” verzió, ahol a nyelvviskola a saját szórólapjainak terjesztéséért cserébe ingyen oktatja a lurkót a kívánt nyelvre, a másik pedig a klubosított nyelvtanulás, ahol a nyelvet különböző szinten ismerő emberek összegyűlnek,

és különböző témákról cseverésznek vagy filmeket néznek egy olyan vezető irányításával, aki magas szinten ismeri az adott nyelvet. Néhány klub ugyan fizetős, de azok részvételi díjai is messze vannak a több tízezer forintos tanfolyamok áráitól.

További lehetőséget jelentenek azok számára, akik annyira dúskálnak a pénzben, hogy saját internet-hozzáféréssel büszkélkedhetnek otthon, az ingyenes nyelvleckéket szolgáltató oldalak. Példának okáért én ráleltem egy jó kis blogra (Öt év – öt nyelv), ami épp annak szenteli teljes létét, hogy az otthoni, magányos nyelvtanulást igazolja, hogy valóban működik. A blog írója egy hajdani BMF-es informatikushallgató, aki jelenleg Ausztráliában él, tanul és dolgozik. No és persze nyelvet tanul nagy bőszen. Szerintem követendő a példa. A blog ugyan csak irányt mutat, nem tanít, de egy kis ambícióval ennyi kezdőlökés után mindenki nekijárlhat kidolgozni a maga kis nyelvtanulási stratégiáját. Gondolom, az informatikuspalánták többsége azonnal a torrentoldalak felé veszi az irányt. Megértem, én is így tettem. Irdatlan mennyiségű nyelvi oktatóanyag lelhető fel a letöltések kö-

zött, csak győzzön válogatni az ember. Én jelenleg a némettel birkózom. A mostani repertoáromban megtalálható a Pimsleur német oktatóanyaga, a Kreatív német és a Rosetta Stone. Néhanap pedig meglátogatom a „nyelvi kertem” is a Busuu.com-on. Nem mondom, hogy könnyű, de úgy érzem, hatásos.

Ennyi lehetőség mellett nem is értem, hogy valakinek miért okoz nehézséget megtanulni valamely idegen nyelvet. Biztos velem van a baj, ha úgy gondolom, hogy egyrészt hasznos tudni a magyartól különböző nyelveket is, és ráadásul még el is érhető mindezen tudásanyag ingyen. Bár nem hiszem. Az álláshirdetéseket böngészve ugyanis egyre több helyen szembesülök vele, hogy egy mezei bolti eladói munkakörhöz is már lassan minimum két nyelv tudását kéri a magyar mellé. Szégyen, tény, de nekünk, a munkavállalóknak kell alkalmazkodnunk, és nem hiszem, hogy a fiatalok érdekvédelme jó irányba halad, ha a tudatlanságukat próbáljuk igazolni különböző törvénycikkelyek ismételtetésével ahelyett, hogy az időt inkább a tanításukra fordítanánk.

Nyelvi klubok:

Sprachclub (www.studentweb.hu),
Budapest Melting Pot (www.azfund.org)

Öt év – öt nyelv: <http://otevotnyelv.blog.hu>

Busuu: www.busuu.com

Betti

* Nem, kedves Olvasó, nem elírás történt ezen a szent helyen, csak pontos idézés a hivatalos honlapról

Ein Mann kommt in eine Bar und bestellt drei Bier.

Der Barkeeper fragt, warum er gleich drei bestelle.

Da meint der Mann, er habe noch einen Bruder in Amerika und einen in Australien und für die trinke er immer mit.

„Gut“, sagt der Barkeeper und gibt ihm drei Bier, welche der Mann auch gleich trinkt.

So geht es viele Jahre.

Doch eines Tages kommt der Mann herein und bestellt nur zwei Bier.

Der Barkeeper daraufhin:

„Oh mein Gott!! Ist etwa einer ihrer Brüder gestorben?“

„Nein, nein, aber ich trinke nicht mehr...“

Why computers seem female:

- No one but the Creator understands their internal logic.

- The native language they use to communicate with other computers is incomprehensible to everyone else.

- The message "Bad command or file name" is about as informative as, "If you don't know why I'm mad at you, then I'm certainly not going to tell you."

- Even your smallest mistakes are stored in long-term memory for later retrieval.

- As soon as you make a commitment to one, you find yourself spending half your paycheck on accessories.

Why computers seem male:

- They have a lot of data but are still clueless.

- They are supposed to help you solve problems, but half the time, they are the problem.

- As soon as you commit to one you realize that, if you had waited a little longer, you could have obtained a better model.

- In order to get their attention, you have to turn them on.

- Big power surges knock them out for the rest of the night.

Was unterscheidet Bill Gates von Batman?

Batman hat den Kampf gegen den Penguin gewonnen.

Természetjárás

Az informatikus az egy fura faj. Kicsi, nyüzüge emberke, nagy szemüveggel, kinyúlt pulóverben, aki a pizzát házhoz rendeli. Vigyáz a bőre fakóságára, elvégre évek óta nem hagyta el a szobáját, és még a mellékhelyiségre is notebookkal megy. A filmek és a viccek is ilyen leírásokkal bővelkednek.

Két programozó beszélget:

- Képzeld, múltkor feljött hozzám a csaj, akit a chaten megismertem. Nekiállt vetkőzni, erre elraktam az új notebookot az ágyamról...
- Vettél új notebookot? És hány magos a processzora?

Lehet bennem van a hiba, de az ismerősi körömben nem ilyen embereket látok. Kifejezetten sok informatikus ismerősöm van, aki alig várja, hogy kiszabadulhasson a természetbe, mehesse görkorizni, vagy bármi olyat csinálhasson, amivel a mindennapi számítógép előtt ülésből végre kiszakadhat. Ezért úgy gondoltam, kicsit összeszedem, milyen lehetőségeink vannak, ha a természetet akarjuk megismerni.

Vegyük először a föld alatti barangolást, azaz a **barlangtúrát**. Mivel a barlangokban egész évben 10-12 fok van, és az időjárásuk sem mondható a legváltozatosabbnak, így nincs az ember megkötve, mikor is menjen le a föld alá. Az egyetlen dolog, amire figyelni kell, hogy kizárólag túravezetővel és megfelelő felszereléssel induljunk neki. A barlangok nem veszélytelen helyek, a föld alatt komolyan oda kell figyelni minden lépésre,

fotó: Nagy Gábor Attila

a **klaustrofóbia** is előjöhethet akár olyanoknál is, akik nem számítottak rá, és ezeket a helyzeteket a túravezető le tudja kezelni. Mindemellett ez egy nagyon izgalmas időtöltés, melyre érdemes megmozgatni az összes izmot, és betekintést nyújt egy olyan világba, mellyel nagyon ritkán találkozunk. Kevés olyan nyugalmas helyet tudok elképzelni, mint mikor egy barlang mélyén lekapcsolja az ember a lámpát, kicsit elhallgat, és megtapasztalja, milyen is az igazi csend.

A barlangászáshoz nagyon hasonló, csak a felszín fölötti sport a **sziklamászás**. A tapasztalt vezető és megfelelő felszerelés itt is elengedhetetlen, de már az időjárás is érdemes odafigyelni. A barlang nyugalomával ellentétben itt csodás kilátásokban gyönyörködhet a kalandvágyó, aki erre adja a fejét.

Télen, ha az időjárás is úgy akarja – vagy inkább külföldön –, egy lehetőség a természetjárásra, ha valaki sílécra pattan, és azon járja be az erdőket, hegyeket. Hazánkban is számos túraútvonal van, melyet kifejezetten **sítúrara** ajánlanak, remélhetőleg lesz majd olyan tél is, amikor havazik is ehhez.

Az ellentétes évszakra is van ideális mód a természetjárásra, mégpedig a **vízitúra**. Attól függően, hogy például a Túr szelíd kanyarjain akar valaki végigevezni, vagy a Dunán járná végig a parti településeket, érdemes átgondolni egy tapasztalt vezetővel való útra kelést. A vízről nézve a természet egész más arcát mutatja, mint amit a partról az ember megismerhet. A vízinövények, a madarak, halak sokkal közelebből, természetesebb közegükben figyelhetők meg. Ha lehetőség van rá, akkor nagyon pihentető tud lenni végigfeküdni a csónakban, nézni a fák koronáját, és csak békésen napozni. Kalandvágyóbbak persze kereshetnek valami hegyi folyót és raftingolhatnak egy izgalmasat, bár erre igazából külföldön van csak lehetőség.

fotó: Tóth Szilvia

nekivág-e mondjuk a Kinizsi 100-as teljesítménytúrának. Helyszínhez sem kell messzire elmenni, mert rögtön a sul mellett indul a kék kereszt turistajelzés, melyen elindulva és áttérve a kék sávra kényelmes tempóban másfél óra alatt fel lehet érni a Hármashatár-hegy tetejére, melyről szép kilátás nyílik a budai oldalra és a dunai hidakra.

fotó: Nagy László Zsigmond

Aki szeretne nagyobb területeket bejárni, annak a legideálisabb mód a természetjárásra kétségkívül a **kerékpártúra**. Akár aszfalton, akár a hegyi ösvényeken halad az ember, kétségkívül nagyobb távokat tud megtenni, mint gyalogosan, így több érdekes helyet felkereshet.

Végére hagytam a legegyszerűbb és legkevesebb anyagi befektetést igénylő módot, a **gyalogos túrát**. Ha valaki akar, akkor persze gyalogos túrázás alkalmával is költethet vagyonekat, akár egzotikus helyre utazással, akár speciális ruházat vásárlásával, de ha csak szeretne egy kellemes kirándulni, akkor ahhoz elég egy kényelmes sportcipő, kényelmes ruha (lehetőleg nem öltöny), egy hátizsák, és máris lehet neki indulni az erdőnek. Mindenki eldöntheti, mekkora távot mer bevállalni elsőre, aztán majd később úgyis kitapasztalja. Ha valaki még nem nagyon túrázott, akkor neki a 15-20 km közötti távot ajánlom kezdésnek, mert ennyi alapján már el tudja dönteni, mennyire tetszett ez az időtöltés neki, és

Persze ha már eldöntöttük, hova és milyen módon megyünk, érdemes azt is átgondolni, kivel. Vannak, akik leginkább egyedül szeretik járni a természetet, mert elégük van a város nyüzsgéséből. Ha már kimozdulunk, akkor érdemes lehet a párunkat is magunkkal vinni, mert kellemesebb program egy napot például az erdőben együtt tölteni, mint megnézni a legutóbb letöltött sorozatot – habár ez az egész napos gyaloglás után még este simán belefér. Mellesleg nem olyan na-

gyon nehéz az erdőben félrevonulni a turistaautaktól, és kertesben maradni, másoktól nem zavartatva, egy fa alatt... Igazából társaságban túrázni az egyik legkellemesebb. Összejönni a haverokkal, olyanokkal esetleg, akikkel csak ritkán tudunk találkozni, és végigbeszélgetni a napot. Minél inkább leköti az embert a társaság, annál kevésbé veszi észre, hogy már mekkora távot is tudott le maga mögött, és milyen hirtelen ért fel a hegy tetejére. Persze ha valakinek van rá ideje, akkor érdemes időnként többnapos kirándulásokat is megejteni, hisz meszebb fekvő helyekre nem szívesen megy el az ember egy nap miatt.

fotó: Nagy Gábor Attila

Kikkel is lehet összefutni egy túrázó társaságban? Biztos szokott a csapatban egy magabiztos **túrávezető** lenni, aki már régtől fogva túrázik, minden helyet ő ismer legjobban, és ő van leginkább meglepődve, mikor eltévedünk. Szokott lenni a **teljesítménytúrázó**, aki kivételesen most velünk jön, de vagy panaszkodik, hogy nem haladunk, vagy a csapat előtt jár, és látni se nagyon lehet. Van **biológus**, aki rögtön mondja az összes rovar, madár, növény latin nevét, és azt hiszi, a többiek egy kilométer múlva meg tudják még különböztetni a *pinus nigrát* a *turdus merulától*. Akad az **orvos**, aki ha egy karcólást meglát, rögtön sínbe akarja rakni nyaktól lábujjhegyig a páciens, mindenre van nála gyógyszer, mégis mindig fáj mindene, folyamatosan tüszög és kiütések gyötrik. Megtaláljuk mindig a **kezdő túrázót**, aki lehet már évek óta túrázik, de mégis sikerült egy olyan cipőben eljönnie (megint), ami az első kilométer után feltörte a lábát, túra végére nincs a talpán egy ép felület, néha a hátizsákját is a többieknek kell vinni, mert épp csak vonszolja magát nap végére, és mégis ő jelentkezik leg hamarabb a következő túrára, és persze ugyanabban a cipőben jön el. Van a **rutinos túrázó**, akinek mindegy, hogy 5 vagy 80 kilométert kell gyalogolni, a lényeg, hogy menjen, és minden helyről, minden eseményről eszébe jut egy korábbi túra, és az emléket feltétlenül meg kell osztania a többiekkel. Nem hiányozhat persze egy társaságból sem

a **fotós**, akitől nem lehet haladni, mert minden bogarat huszonhét irányból körbefotóz, nem lehet enni, mert mindenkit képen vakuz, nem lehet vele másról beszélni, csak a megapixelről és a gyújtótávolságról, mindenkinéle elege van belőle, mégis túra után alig várják a többiek, hogy végre láthassák a képeit, és kedvükre szörnyülködhetnek, milyen rossz képek készültek róluk, amiket azért csak feltöltenek az iWiW-re. Előfordulnak az **éhenkórászok**, akik folyton nyaggatják a csapatot, hogy álljanak már meg enni, mert már több mint tíz perce volt utolsó pihenő, így menet közben csak cukrot vagy csokit tudnak enni. Amikor végre megáll a társaság, akkor rögtön előveszik a szendvicseiket, amiből annyit hoztak, mint a többiek összesen, viszont hazaérve elégedettek magukkal, hogy ennyi mozgással mennyi kalóriát sikerült elégetniük. Persze ott van a társaság többi tagja is, akikre a fentiek közül egyik leírás jobban, másik kevésbé igaz. Ők kellemesen kirándulnak, jól beszélgetnek egymással, és megmosolyogják a különcöket, akik tulajdonképp csak a barátaik, még ha furán is viselkednek időnként.

fotó: Nagy Gábor Attila

És végül miért is éri meg kimozdulni a természetbe? Ha a felsoroltak bármelyike megfogott, ha elegendő van a szmogból, ha az orrod előtt a zebrán áthajtó kamion helyett jobban tetszene, ha az ösvényen átfutna előtted egy szarvas, ha elegendő van a villamosok, buszok zajából és inkább a madarak és a barátaid hangját hallgatnád, ha a föld alatt mozgólépcső helyett cseppkövek érdekelnek, ha panelházaknál jobban tetszik egy bükkerdő, ha éjszaka a Nyugati aluljáró helyett inkább egy tábornút mellett üldögélnél, akkor megéri elindulnod. Nem kell messze menned, a természet vár.

Atis

Szakmai gyakorlat

Minden bizonnyal mindenki találkozott már a bűvös „szakmai gyakorlat” szóösszetétellel, mióta a kar hallgatója. Mit is jelent ez? Mire is jó? Miért van rá szükség?

A szakmai gyakorlat a diploma feltétele karunkon. Magyarán igazolnia kell minden hallgatónak, hogy négy hetet eltöltött tanulmányai alatt egy cégnél úgy, hogy ott szakmába vágó tevékenységet végzett 20x8 órán keresztül. Valljuk be, négy hét szakmai gyakorlat nevésegesen kevés. Még egy önéletrajzba sem írja bele az ember, mert négy hét nem munkatapasztalat. Csúnyán hangzik? Igen.

Több oka is van annak, hogy ezt írom. Az első az, hogy sok cég nem hajlandó egy hónapra alkalmazni egy hallgatót, mert az egy hónap pont arra menne el, hogy beletanuljon a munkába és megszokja a környezetet. Több erőforrást köt le egy ilyen akció, mint amennyi plusz erőforrást nyerne az új emberrel. Ha az adott hallgató pedig távozna is egy hónap után, akkor meg végképp nem éri meg. Jótékonyági intézménynek kell lenni ahhoz, hogy ilyen kilátások mellett alkalmazzon valaki egy olyan embert, aki csak a négy hetét szeretné biztosítani papíron.

Innen egyenes út vezet a mindenki által ismert nyílt titokhoz. Bárki alá tudja írni a gyakorlatot igazoló papírt valamelyik családtagjával, ismerőseivel, ugyanis úgyszemint nagyon utánamenni a dolognak. Elég, ha a papíron a tevékenység rubrikába beírják, hogy „Műszaki”. Így tényleg nincs értelme a dolognak. De akkor hogy van?

Tévedés, hogy a szakmai gyakorlatnak csupán az a szerepe, hogy feltételt képez a diplomához. Tévedés, hogy egy nyűg, amit meg kell oldani. A szakmai gyakorlat egy lehetőség, ami nem négy hétig tart, hanem ideális esetben egy életet alapozhat meg. A dohányzóban figyeltem pár hallgatót, akik arról tanakodtak, hogy mi lesz velük diploma után. Azt panaszták egymásnak, hogy az iskola nem

ad elég gyakorlatot, és majd még egy diplomát kell szerezniük, ha jól fizető állást akarnak. Nem értettem, miről beszélnek.

Elérkezett az az idő, amikor mindenkinek meg kell értenie, hogy saját szerencséjének a kovácsa. Az iskolában lehet tanulni és ad majd egy diplomát is, de a releváns tudás megszerzése az egyén feladata. A világon semelyik intézménynek nincs kapacitása arra, hogy jól képzett és profi

szakembereket engedjen ki a kapuján ebben a szakmában. Nem érted, hogy ezt miért gondolom így? Egy barátom profi Assembly-programozó szeretne lenni. A másik Linux-rendszergazda. Engem az adatbázisok érdekelnek és programozásuk. Van, aki C-ben akar guru lenni, más Javában. Van, akit egyáltalán nem izgat a programozás, ő szoftverrendszereket akar tervezni. Olyat is hallottam, hogy valaki hardvertervező akart lenni. Több száz ember és több száz elképzelés. Legyen több száz tantervünk? Van elég most is.

Az iskola alapot nyújt sok dologhoz, de a mélyebb tudás megszerzése mindig az egyén feladata, amiért keményen meg kell dolgozni. Dolgozni! Itt jön a képbe a szakmai gyakorlat. Nem, nem egy hónapra kell tervezni, hanem hónapokra, évekre.

Ha az ember elkerül egy céghez, ahol nem a tankönyv, hanem az élet által generált problémák és feladatok jönnek szembe, akkor megváltoznak a dolgok. Van határidő, mert ott áll az ember háta mögött a főnök. Van feladat, mert ott a megrendelő az ajtóban. Van miből tanulni, mert meg kell csinálni a munkát, és ott az internet, ott vannak a munkatársak, akik jó esetben rendszeresen terelgetik az elkerekedett szemű újoncot a helyes megoldás és ezáltal az új tudás felé.

A szakmai gyakorlat jó. Elhatározás, kitarás és szorgalom kell hozzá. Elhatározás, hogy azt tudjuk mondani, hogy akarok egy munkát, csak azért, hogy tanulhassak, és később ebből profitáljak. Kitarás, hogy több tucat sikertelen interjú után tovább keressek. És szorgalom, hogy megfeleljek az új elvárásoknak és kihívásoknak, ha már egyszer célba értem.

Troll

és nyitásra készen álltunk. Csütörtökön pedig minden el lett intézve, egy autó aljának leamortizálásával járt. A grandiózus tököket, ami majdnem a VIP vendégeket. Szerdán megvettük kint voltak a plakátok, és összehéghedülünk designdíjlelmeket. Kedden már mindenhol hirdette az ígét a buliról. Délután meg- stílus a jegyszedséssnél is megtragadt.) Hétfőn reggel 5 niki-wéeki boszorkány cserecsénye a szerezcsében, hogy eme után pillian.A.T-ban megmutatta, hogy lehet azonnal plakátokat készíteni. (Még A Szomszéd Rokokói stílusban az utolsó A költégyetes ügyel-baj)AL összeállt. A hétvégen megjelenkülték a levelezőlisták. Összeállt a megvalósítható terv. Még a délutánján egy teaözban Vikingri erővel történt. A bulit megelőző hét szombat ber helyett gondolkodnak, de most ez mutatasson! Furcsa érzés, amikor az em- jával, hogy jobb kézét nyújtás és utat szuszé-i csatorna messzeségéből pár- der a legbólcsebbek közül tért vissza a vő emberek észlelték. Elősként egy em- valóság). Vergődésemet a körüöttem lé- tam a cikket, mert hát akkor ez volt a eddig egyes szám első személyben ír- csak így jöhetett létre :) (mint láttad, térek többszámba, mert a buli végül Ennek több jelentése is van. Az egyik, hogy a lelki életemből már leegyet láttál, és a másik pedig, hogy innentől kezdve át- Ennek több jelentése is van. Az egyik, hogy a lelki életemből már leegyet láttál, és a másik pedig, hogy innentől kezdve át- Ennek több jelentése is van. Az egyik, hogy a lelki életemből már leegyet láttál, és a másik pedig, hogy innentől kezdve át-

Itt akkor most húzzunk egy határozott vonalait!

Ügynyogy a papírkereken futó szeker megroygott. A KERESZTES pók a saját csapdjába esett. És hirtelen minden összeomlott. Ki-V-e-r-a a víz, és valahogy úgy éitem ezt meg, mint az amerikaiak a jelzőgöngyöl-piaci váságot. Mivel mindent egymagam csináltam és nem osztottam meg senkivel, rendkívül egyedül éreztem magam, és egyfajta depressziós hangulat fogta át a mindennapjaimat.

Azt gondolom, elég feladat egy csapat- naki Ez a szó még fontos lesz később. Ugyanis ha már a kullisszák mögött va- a szépről és a jóról arról is, hogy milyen hibákat követtem el. Az első és egyben a legnagyobb az volt, hogy a fent látható feladatokat mind egymagam akartam megoldani. A büszkeségem nem engedte meg a fele- dataim kiadását.

Es amit nem látsz: plakáttervezés, majd gyártás, karzal.A.g, halliga- tók meghívása, VIP vendégek meghíva- tésa a szórakozó- heilvel-segítőkkel, emberek felkésze, és a rendezvény ko- ordínálása, motiva- lás.

Kelllett szervezni!

No de akkor menjünk tényleg a kullisszák mögé, mert a cikk célja, hogy mint a rendezvény szervezője, beavassalak té- ged a melyebb részletekbe! Szerencsés- nek mondom magam, mert a 3. alká- lomnál megrendezésre kerültő Halloween Party lebonyolítása az én feladatom lett. Valamikor augusztus közepén kezdődött az egész, mikor a rendezvény ötletét fel- vetették előttem kollégáim. Hagyomány! Szeretem a hagyományokat! Akkor merő szorgalomból összeraktam egy előzetes tervet, melyben a célkitűzésem az volt, hogy hirtelen megjelenjen a NIK-es bulinak (sajnos nem több). Október tértem vissza újból az ötlethez. Tehát emlékeztetőül: hírkeltő buli! Ehhez arra volt szükség, hogy az addigi helyszínről kiépüljünk, és elvigyük a bulit egy mindenki számára jól megközelíthető helyre. Mikor ezt a gondolatot már épp kezdtem volna feladni, akkor jött a Szomszéd, aki egy lehetséget kínált fel. A helyszín így lett a Viper Room, mely méltónak bizonyult a bulinöz. Ok, hát elkezdődtek a tárgyalá- sok a Tulajjal, aki a korrektség és a bizalom magas szintjén viszonyult hozzánk. Gyá- korlatilag a helyet rendelkezésünkre bo- csátotta. Az "egyetlen" feladat az volt, hogy megtöltsük a termeket mondjuk úgy legalább 300 emberrel - ill. ez az első gondolatom. Elkezdtem hát tervkénykedni órási hével és jelkese- ddesel. Az események hirtelen nagyobb fordulat.SZ.ámon pörögtek, mint eddig. 3 terem, köztébbár, DJ-k, arcfestés, karaóke, hastáncfelépés, játék, belép- tés, humán erőforrás, desig, promó- és kommunikáció a hallgatók felé, ja hallgatók felé, és erd el, hogy min- denki valamilyen jel- mezben legyen. Ez az, amit te látsz és le kellett szervezni!

Közleg az év vége és ezzel együtt az Késves kíváncsi Olvasó! Újév. A Nap ereje már közel sem a nyárie, a reggeli is ködösök, a hideg is többször végigszalad rajtunk, jóval többet érint- kezünk szebendögöl is, és valahogy az emberek is komorabbnak mutatkoznak. :) De ez ne jelentse azt, hogy te is beállsz a sorba. Vidám ösz, majd téll napokat kívánok neked, hallgatótársaim! :) S ezen a novembri napon, mikor az újságot a kedvedben tartod, megpróbálom a cikkel megfűszerezni a kedvedet. Kérlek, tarts velem: egy rövid utazásra invitálalak a kullisszák mögé. Október az év azon hónapja, mikor beko- szokas járja, hogy "az ajtó előtt jélméz- be öltözött gyerekek jelennek meg, akik Trick or treat!, szabadon fordítva: «Cukor vagy bot!» (Cukrot vagy állásfoglalásra." (Idézzve a Wikipédiáról.) Mi ilyet nem csináltunk, de ez nem is baj...

A kullisszák mögüli

Az Iskola

Demio atya végigsietett a szűk padsorok között, végig figyelve, nehogy véletlenül rálépjen frissen mosott barna köpenyére, s még mielőtt elérte volna a kétszárnyú, szent szimbólumokkal díszített faajtót, már húzta is elő hatalmas kulcscsomóját.

– Jól van már, nyitom – kiabálta idegesen –, nem kell betörni az ajtót!

Ujjai lázasan kutattak a megfelelő kulcs után, s mikor végre rálelt, egy erőteljes mozdulattal betolta a kulcslyukba, hármat fordított rajta, s résnyire nyitotta a bejáratot.

A beszüremelni kívánczó fény útját három állig felfegyverzett városi őr állta el. Vörös egyenruhájuk elárulta, hogy nem holmi kiskatonák, hanem a Városi Kincstár megbízottjai. A legelől álló, majd két méter magas, keménykötésű férfi, kinek csomós, szőke hajtincsei a válláig értek, agresszívan beljebb taszította a már igencsak korosodó, kopasz atyát, s belépett a kápolnába.

– Ez egy бүдös ellenőrzés, pap. Ne akadályozz – jelentette ki ellenvetést nem tűró hangon, majd intett társainak, s megindult a belső szentély felé.

Demio atya azonnal reagált, s szaladt vissza útját állni a betolakodóknak.

– Uraim, hogy merészeli feldúlni Isten házát?!

– Ha, ez nem az istened háza, pap, hanem egy бүдös iskola, ami nem fizeti a бүдös adót – lökte félre egy könnyed mozdulattal a harcos –, és most megyünk, megnézzük, mit tanulnak a бүдös diákjaid, és szétzavarjuk az egész бүдös csürhét.

Demio ijedt arccal nézett a szőke és a mögötte lépkedő két nevetgélő, mutogató katona után. Am mielőtt a kis kompánia vezére feltéphette volna az oltár mellett nyíló mellékajtót, az magától kitérült, s egy fehér köntöst és csuklyát viselő alak lépett ki rajta.

– Áh, parancsnok – hajolt meg a földig –, az iskola vezetője vagyok. Kérem, mielőtt megpróbálna szétcsapni a „бүдös” diákjaim között, hogy megszüntesse a „бүдös” iskolámat, hadd vezesse körül.

Választ nem is várva a rektor már sétált lefelé a lépcsőn. A keskeny járat egy föld alatti csarnokrendszerbe vezetett. A falak már első ránézésre is őszöregnek tűntek, vésett díszítéseik sok helyen kivehetetlenek voltak. A padló sima döngölt föld volt, így még a harcosok csizmás lába sem vert nagy zajt, miközben némán követték az iskola előjáróját.

Az első nagyobb csarnok, ahová beértek, nagyjából húsz méter átmérőjű lehetett, mennyezetét jobb és bal oldalról három-három vasos, díszetlen oszlop tartotta. A helyiség végében egy hosszú pad húzódott, amin három vászoninges gyermek ült szorosan egymáshoz simulva, s teljesen belemerültek tanítójuk előadásába, aki előttük sétált fel s alá monológja közébe.

– Íme a legifjabbak – intett a rektor –, vallásismeretet tanulnak. Az összes jelenleg létező és mára már kihalt vallás tanait is egyaránt elsajátítják az elkövetkezendő három évben.

– Miféle бүдös papokat neveltek itt, csuhás, kiknek ily eretnekségekkel tömítke te a fejét? – horkant fel a parancsnok.

– Sajnálom, ha csalódást okozok önnek, de mi nem tanítunk semmiféle „бүдös” papokat. Tanítványainknak csupán minden téren jártasnak kell lenniük, s a különböző vallások és szemléletek ismerete lehetőséget nyújt számukra különböző emberek gondolkodásának megértésére és kikövetkeztetésére. Jöjjenek tovább – intett, s ismét megindult a ledöbbszent katonák előtt.

A következő terem jóval kisebb volt, csupán ha fele lehetett az előzőnek, s oszlopok helyett írópadok sorakoztak benne, s a hátsó falról egy különös, zöldes tábla lógott le, amire az előtte álló tanár egy fura fehér anyaggal rendületlenül a parancsnok számára teljesen idegen jeleket és ábrákat rajzolt fel.

– Íme a következő korcsoport. Ők már túl vannak a vallásismereten. Jelenleg matematikát és logikát tanulnak – mutatott a padokban ülő, szorgalmasan körmölő diákokra a rektor –, de gondolom, önök ezt a tevékenységet sem értékelik. Pedig pallérozza az elmét, s segít a bonyolultabb tervek és térképek kidolgozásában. Jöjjenek, megyünk tovább – indult el, most már meg sem várva a reakciókat.

Ezek után újabb két helyiség következett. Az elsőben lévő ifjak valamiféle növények rajzolásával és főzetek elkészítésével foglalkoztak, míg a másodikban különböző, kínzógépekhez hasonlatos szerkezetek voltak, amikben, mint kiderült, a diákok izomzatuk erősítésével foglalkoztak.

– Nos, uraim, már csupán az utolsó évfolyam van hátra. Kövessenek, kérem.

A leghátsó csarnok minden eddiginél nagyobb volt, s plafonjáról különböző színű és formájú zászlók lógtak alá, míg a padlót vastag, vörös szőnyeg borította. A katonák tátott szájjal álltak meg a bejáratnál.

– Ma-magyarázatot követelek, pap! Miféle бүдös barbárokat és eretnekeket neveltek itt? – bámolt a szőke parancsnok az előtte küzdő harcosokra. Mindannyian félmeztelenek voltak, leszámítva a közöttük sétálgató fehér köpenyes alakot, ki egyszer-egyszer megigazított egy rosszul helyezkedő tanoncot, vagy éppenséggel dicsérte mozdulatait, reflexeit.

– Nos, kedves barátom – fordult a katonák felé a rektor –, nem „бүдös” barbárokat nevelünk. Ez egy orgyilkos-akadémia. Vallásismeret, hisz nem csupán keresztényeket szenderítünk jobblétre. Matematika, hisz fontos a tudás, az észjárás, a logika, a tervezés. Herbalizmus, hisz szerezhetünk sebesüléseket, miket gyógyítani kell, és sok növény nagyon jó alapanyagul szolgál bizonyos mérgek elkészítéséhez. Sport, mivel fontos az erőnlét és a ruganyosság. Harcművészet, gondolom, tudják, hogy miért – mosolyodott el a rektor –, és még annyit, hogy a nevem gróf Alvar Grahso, és nem vagyok pap. Önök pedig, uraim, halottak.

A parancsnok kardja után kapott, s üvöltöni akart, ám csupán elhaló hörgés és véres hab tört fel a torkából. Teste teljesen elnehezedett, lábai már nem bírták megtartani. Térdre rogyott. Am még mielőtt végleg feladta volna, háta mögé pillantott, hogy végignézze, amint a mögötte álló fehér köpenyes alak megtöri törét az ő ruhájában, s oldalra lép, látni engedve már halott társait.

Tádé